

## Avançament editorial: 'Eclipsi' de Jo Nesbø (Proa).

### Pròleg

—Oslo —va dir aquell home, i es va acostar el got de whisky a la boca.

—És l'indret que més t'enamora del món? —va preguntar la Lucille.

Ell es va quedar mirant endavant, com si hagués de rumiar bé la resposta, i llavors va assentir amb el cap. Ella l'observava amb atenció mentre bevia. Era alt, i fins i tot assegut al seu costat a la barra del bar li treia un cap. Devia tenir com a mínim deu anys menys —potser vint— que els seus setanta-dos; era difícil de saber amb els alcohòlics. Tenia la cara i el cos com tallats de fusta: eixuts, escarits i durs. La pell era pàl·lida i al nas se li dibuixava una xarxa fina de venetes blaves, que juntament amb els ulls envermellits amb els iris del color de la roba texana destenyida indicaven que havia viscut fora mida. Begut fora mida. Caigut fora mida. I potser també estimat fora mida, perquè al llarg del mes en què havia esdevingut el nou client habitual del Creatures, li havia entrellucat el dolor a la mirada. Com un gos esllomat, expulsat del ramat a puntades de peu, sempre sol al fons de la barra. Al costat del Bronco, el toro mecànic que en Ben, el propietari del bar, havia arrambat del plató del gegantí fracàs de taquilla *Urban Cowboy*, on havia fet d'encarregat d'attrezzo. Era un recordatori que Los Angeles no era una ciutat edificada a còpia d'èxits cinematogràfics, sinó sobre un abocador de fiascos financers i humans. Més del vuitanta per cent de les pel·lícules eren un fracàs absolut i perdien diners, i la ciutat tenia la població més gran de sensesostre dels Estats

Units i una densitat que només es podia trobar en ciutats com ara Bombai. El trànsit estava a punt d'asfixiar-la i només era qüestió de preguntar-se si la delinqüència als carrers, la violència i la droga se li avançarien. El sol brillava, però. Sí, aquell coi de llum de dentista californià no s'apagava mai, brillava sense pietat i feia que tota la quincalla d'aquesta farsa de ciutat fulgures com diamants de debò, com veritables històries d'èxit. Se'n faria creus, la gent. La Lucille, però, sabia el pa que s'hi donava. Havia estat allà, davant les càmeres. I darrere.

Decididament, l'home que tenia al costat no havia estat mai ni davant ni darrere les càmeres, perquè aquella gent la reconeixia a l'acte. Però tampoc no semblava un d'aquells que es miraven amb admiració, esperança o enveja aquell món. Semblava més aviat algú a qui tant se li'n fotia. Que anava al seu aire. Música, potser? Una espècie de Frank Zappa que produïa material propi inaccessible en un soterrani aquí dalt a Laurel Canyon i que mai no havia sigut —ni seria— descobert? Quan ja feia un temps que aquest personatge nou venia per aquí, la Lucille i ell van començar a bescanviar gestos amb el cap i salutacions breus, tal com fa la parròquia matutina en un bar per a bevedors seriosos, però aquesta era la primera vegada que ella se li havia assegut al costat i l'havia convidat a una copa. Més ben dit, li havia pagat la copa que ja havia demanat, en veure que en Ben li tornava la targeta de crèdit amb una

expressió a la cara que donava entenent que no tenia fons.

—Però Oslo et torna aquest amor? —va preguntar ella—.

Aquesta és la qüestió.

—Amb prou feines —va dir. Quan es va passar la mà pels cabells curts, de color ros fosc amb tocs canosos, ella es va adonar que el dit del mig era una pròtesi de metall. No era guapo i la cicatriu de color de fetge que anava com una J des de la comissura dels llavis fins a l'orella, com si fos un peix atrapat en un ham, no millorava l'assumpte. Però tenia alguna cosa, alguna cosa lletja i bonica alhora, i una mica perillosa, com la que

havien tingut alguns dels seus col·legues aquí a la ciutat. Christopher Walken. Nick Nolte. I era d'espatlles amples. Tot i que potser es devia al fet que la resta era tan i tan magra.

—Ai, sí, aquests són els que volem tenir per damunt de tot

—va dir la Lucille—. Els que no ens estimen com nosaltres a ells. Els que ens pensem que ens estimaran si tan sols ens esforcem una miqueta més.

—A què et dediques? —va preguntar l'home.

—A beure —va dir ella, i va aixecar el got de whisky—. I a donar menjar als gats.

—Mm.

—Em fa l'efecte que el que em volies preguntar és qui soc.

I soc...

Va beure del got mentre es preguntava quina versió li donaria. La que feia servir en societat o la vertadera. Va deixar el got i es va decidir per l'última, a fer punyetes.

—Una actriu que va representar un sol gran paper. Julieta, en la que encara és la millor adaptació al cinema de *Romeu i Julieta*, però que ja no recorda ningú. Un sol gran paper no sembla gaire, però és més del que aconsegueixen la majoria dels actors en aquesta ciutat. M'he casat tres vegades, dues amb productors de cinema rics que vaig abandonar amb acords de divorci profitosos; també és més del que aconsegueixen la majoria d'artistes. El tercer va ser l'únic que vaig estimar. Un actor i adonis sense diners, sense disciplina i sense consciència. Es va gastar tots els meus cèntims i em va abandonar. Encara l'estimo, tant de bo es cremi a l'infern.

Es va acabar el got, el va deixar a la barra i va fer un senyal a en Ben per indicar-li que en volia un altre.

—Sí, i com que sempre em deixo seduir pel que no puc aconseguir, va i inverteixo uns diners que no tinc en un projecte cinematogràfic que em tempta amb un gran paper per a una senyora d'edat. Un projecte amb un guió intel·ligent, actors que de fet poden actuar i un director que vol donar al públic

alguna cosa en què pensar; en resum, un projecte que qualsevol persona sensata s'adona que està condemnat al fracàs. Així que aquí em tens, una fracassada plena de somnis, la típica habitant de Los Angeles.

L'home de la cicatriu amb forma de J va somriure.

—Bé, doncs, ja m'he rigut prou de mi mateixa —va dir ella—. Com et dius?

—Harry.

—No parles gaire, Harry.

—Mm.  
—Suec?  
—Noruec.  
—Fuges d'alguna cosa?  
—Faig aquesta impressió?  
—Sí. Veig que duus aliança. Fuges de la dona?  
—És morta.

—Ahà. Fuges de la pena. —La Lucille va aixecar el got per fer un brindis.— Vols saber quin és l'indret del món que més m'enamora? Aquest d'aquí, Laurel Canyon. No ara, sinó a final dels seixanta. Ho hauries d'haver vist, Harry. Si és que ja haves nascut.  
—Sí, ja me n'he adonat.

Ella va assenyalar amb el dit les fotos emmarcades que hi havia a la paret de darrere d'en Ben.

—Tots els músics que acostumaven a rondar per aquí.

Crosby, Stills, Nash i... Com es diu l'últim?

En Harry va tornar a somriure.

—The Mamas and the Papas —va continuar—. Carole King. James Taylor. Joni Mitchell. —Va arrufar el nas.— Per l'aspecte i la manera de cantar, semblava una noieteta de l'escola dominical, però s'ho va muntar amb la majoria dels que acabo d'esmentar. Fins i tot en Leonard va caure a les seves urpes. Va conviure amb ella aquí durant un mes. Una nit me'l va prestar.

—Leonard Cohen?

—En persona. Un home agradable i tendre. Em va ensenyar a escriure versos rimats. Em va dir que la majoria fa la bestiesa de començar amb una frase bona i després escriure alguna cosa mig bona amb una rima forçada al següent vers. El truc consisteix a escriure la rima forçada a la primera frase, així no se n'adona ningú. Quan se t'acut una frase tan bonica com

«Your hair on the pillow like a sleepy golden storm» i després, per fer-la rimar, escrius una frase tan banal com «We made love in the morning, our kisses deep and warm», ja ho has espatllat. Però si en canvies l'ordre i escrius «We made love in the morning, our kisses deep and warm, your hair on the pillow like a sleepy golden storm», totes dues adquireixen una elegància natural. Ens ho sembla perquè creiem que el poeta pensa en el mateix ordre en què escriu. No és d'estranyar, ja que com a éssers humans estem predisposats a pensar que el que passa és una conseqüència del que ha passat abans, no al revés.

—Mm. Vols dir que el que passa és una conseqüència del que passarà?

—Exacte, Harry! Ho entens?

—No n'estic segur. Me'n pots posar algun exemple?

—Oh, i tant.

Es va acabar la beguda. Ell devia haver detectat alguna cosa al seu to de veu, perquè va veure que havia alçat una cella i que recorria el local del bar ràpidament amb la mirada.

—El que passa ara en el present és que t'explico que dec diners relacionats amb un projecte cinematogràfic —va dir, i va mirar per la finestra bruta amb les persianes mig

abaixades cap a l'aparcament polsegós que hi havia a l'exterior del bar—. No és casual, sinó una conseqüència del que passarà. El cas és que hi ha un Camaro blanc aparcant al costat del meu cotxe aquí fora.

—Amb dos homes a dins —va dir ell—. Fa vint minuts que és allà.

La Lucille va assentir amb el cap. En Harry li acabava de confirmar que no s'havia equivocat sobre la seva professió.

—Avui al matí he vist aquest mateix cotxe fora de casa meva aquí dalt al Canyon —va dir—. No em sorprèn gens, ja m'havien avisat i m'havien dit que m'enviarien els cobradors. I no d'aquells que tenen permís oficial. Resulta que aquest préstec no el vaig demanar a un banc, per dir-ho així. Ara quan surti cap al meu cotxe és probable que aquell home em digui alguna cosa. M'imagino que encara es conformaran amb això, és a dir, amb avisos i amenaces.

—Mm. I com és que m'ho expliques a mi, això?

—Perquè ets policia.

De nou aquella cella alçada.

—Vols dir?

—El meu pare era policia i salta a la vista que se us pot re- conèixer arreu del món. La qüestió és que et demanaré que vigilis des d'aquí. Si es posa a etzibar-me crits i amenaces, vull que surtis al porxo i... Bé, que semblis policia, perquè toquin el dos. Tot i que estic força convençuda que la cosa no arribarà a aquest extrem, em sentiré una mica més segura si no ens perds de vista.

En Harry la va mirar de manera inquisitiva.

—Entesos —es va limitar a dir.

La Lucille es va sorprendre. Que no s'havia deixat convèncer una mica massa fàcilment? Alhora, tenia alguna cosa ferma a la mirada que feia que confiés en ell. Per altra banda, també havia confiat en l'adonis. En el director i en el productor. Ben mirat.

—Me'n vaig —va dir.